

παραβλέπουν ότι όρισμένα θέματα δέν επιδέχονται νά μεταβληθοϋν σέ διασκεδαστικά, πώς νά δικαιολογηθεῖ ένας θιάσος, ένας θιάσος σοβαρός, πού αὐτός κρίνει ψυχραίμα τά ἔργα τά όποῖα ἀνεβάζει, γιά τήν ἐγκόλπωση καί τήν ὑποστήριξη αὐτῆς τῆς βεβήλωσης; «Ἡ Δεξιά, ἡ Ἀριστερά κι ὁ κύρ Παντελής» θά παραμείνει μελανό στίγμα στήν ἱστορία τοῦ Θιάσου Κοτοπούλη. Χάριν τῆς ταμιακῆς ἐπιτυχίας πού ὁ θιάσος θεώρησε ότι θά τοῦ προσκόμιζε ἕνα ἔργο μέ ὑπόθεση ἐπίκαιρη, συνειδητά δέν ἔδωσε σημασία στοῦ ότι ἐμφάνιζε ἕνα ἀνοσιούργημα, στοῦ ότι ἦταν πιθανό ἀνάμεσα στοῦ κοινό πού θά προσερχότανε στήν παράσταση ἀνύποπτο, γιατί ἔχει ἐμπιστοσύνη στή φήμα, νά βρίσκονται καί μερικοί πού θ' ἀναγνώριζαν στον κύρ Παντελή, ὁ όποῖος σέρνεται στοῦ Περιστερι, διακωμωδημένο κάποιον συγγενή τους πού δέ γύρισε ποτέ ἀπ' ἐκεῖ. Παθαίνει λοιπόν κι ὁ στοιχειωδέστερος ἀνθρωπισμός ἐκλείψει; Δέ νιώθουμε ότι οἱ σφαγμένοι, οἱ νεκροί τῶν Διυλιστηρίων καί τῶν φαραγγιῶν ζητοῦν ἀπό μᾶς τουλάχιστον κάποιο σεβασμό;

Ἄς ἐγκαταλείψουμε όμως τή λάσπη κι ἄς ἐπανέλθουμε στήν περιόχῃ τῆς ποίησης.

"Υστερα από την καθάρια πνοή της ποίησης, οί αναθυμιάσεις των περιορισμένων κλειστών και μικρόχαρων χώρων. "Όσο κι αν ξέρω ότι τὸ σύγχρονο θέατρο, με τις πολυάριθμες παραστάσεις που είναι υποχρεωμένο νὰ δίνει, αναγκαστικά θὰ μᾶς ἐπιβάλλει συχνὰ σκοτεινὰ ντοῦς καὶ εἶμαι προετοιμασμένη νὰ τὰ δεχθῶ, νομίζω, ὅτι ὑπάρχουν κάποια ἐπιπεδα χαμηλότηας στὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀνεχτὸ νὰ φθάνει κανένας. Οἱ κ.κ. Γιαννακόπουλος καὶ Σακελλάριος μετὴν «Κυριακὴ ἀργία», ὅπου εἶχαν ἐκδηλώσει πολλὴ δεξιότην καὶ γνήσιο κέφι, εἶχαν κάπως ἐξυψώσει τὸ φθνὸ εἶδος τῆς ἐπιθεώρησης καὶ τῶν σκέτς. Ἀπὸ τότε ὅμως ἐκβιομηχανοποιοῦν τὴν ἐπιτυχία τους. Ὁ «Πολυτεχνίτης καὶ ἐρημοσπίτης», ποὺ ἀνεβάσθηκε ἀπὸ τὸν κ. Ἀργυρόπουλο ὕστερα ἀπὸ τὴν «Τσαγκαροδευτέρα», καὶ παίχθηκε ὅπως παίζει ὅλα τὰ ἔργα ὁ θιασὸς του, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἓνα κατασκευάσμα· ἀλλ' ὅπωςδῆποτε ὑποφερτό, γιατί εἶναι τουλάχιστον ἀσήμαντο καὶ ἀνώδυνο. Δὲ συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο μετὸ «Ἡ Δεξιὰ, ἡ Ἀριστερὰ καὶ ὁ κύρ Παντελής». Σ' αὐτό, οἱ συγγραφεῖς διανοήθηκαν νὰ διακωμωδήσουν τὸ Δεκέμβριο. Ὁ Δεκέμβριος, ὁ μῆνας τοῦ αἵματος, τῆς ἐξόντωσης, τῶν ἐρειπίων ποὺ ἐπισωρεύθηκαν γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴν καταστροφὴν ποὺ ἀπλώσαν οἱ βάρβαρες καταχτητικὲς ὁρδὲς, ἐξυμνήθηκε, ἐγινε ὁ «Μεγάλος Δεκέμβρης». Φρίξαμε, μὰ τὸ θεωρήσαμε ἐκδήλωση μιᾶς ὀμαδικῆς παράκρουσης, ἡ ὁποία ἐλπίσαμε καὶ φανταστήκαμε ὅτι δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ διαλυθεῖ· ποτὲ δὲ φανταστήκαμε ὅτι θὰ ἐφθάναν στὸ σημεῖο νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ Δεκέμβριο γιὰ μοτίβο φάρσας· καὶ ἂν ἐπιτέλους μπορεῖ κάπως νὰ ἐξηγηθεῖ ὅτι συγγραφεῖς εὐθυμογράφοι, συνηθισμένοι νὰ βλέπουν παντοῦ τὴν ἀστεία πλευρά, χάνουν τὴ συναίσθησιν τοῦ θεμιτοῦ,